

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně projednal ve veřejném zasedání konaném dne 9. prosince 2015 odvolání **obžalovaného M. K.**, nar. XXXXX, trvale bytem XXXXX, a **poškozené L. E.**, nar. XXXXX, bytem XXXXX, proti rozsudku Městského soudu v Brně č. j. 3 T 55/2015-468 ze dne 30. 9. 2015, a v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Josefa Teplého a soudců JUDr. Aleše Flídra a JUDr. Hany Kleinové rozhodl

t a k t o:

Podle § 258 odstavec 1 písmeno f), odstavec 2 trestního řádu se napadený rozsudek **z r u š u j e** ve výroku o náhradě škody, týkající se poškozené L.E..

Podle § 259 odstavec 3, 4 trestního řádu se **nově r o z h o d u j e** tak, že obžalovanému se podle § 228 odstavec 1 trestního řádu u k l á d á povinnost uhradit na náhradě škody **poškozené L. E.**, nar. XXXXX, bytem XXXXX částku 700.000 Kč.

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaného **z a m í t á**.

O d ů v o d n ě n í:

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný M.K. uznán vinným z přečinu usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 trestního zákoníku, kterého se dle zjištění soudu I. stupně dopustil tak, že

– dne 29. 3. 2014 v 19:05 hodin v Brně po ulici Tuřanka označené dopravní značkou P2 jako hlavní silnice s rychlostním omezením do max. 60 km/hod směrem od ulice Řípské v důsledku vědomého porušení ustanovení § 4 písm. c) a § 18 odst. 1, 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, řídil vlastní výkonný motocykl Honda CBR 900 RR, reg. zn. XXXXX, rychlostí 110 až 113 km/hod, kdy při nájezdu do křižovatky s ulicí Průmyslovou reagoval prudkým brzděním na osobní auto Citroën Xsara, reg. zn. XXXXX, se kterým jeho řidička V.H. najížděla v protisměru do křižovatky a odbočovala vlevo do ulice Průmyslové, a křížila mu tak jeho jízdní dráhu, kdy při tomto brzdění nezvládl řízení motocyklu a došlo k pádu motocyklu i s posádkou na vozovku, v důsledku čehož jeho spolujezdkyně M. E., nar. XXXXX, utrpěla rozsáhlá zranění, zejména zlomení klenby a spodiny lební, natržení spojení Varolova mostu s prodlouženou míchou, zhmoždění mozečku a krvácení pod obaly mozkové a do komor mozku, kterým téhož dne po převozu do nemocnice podlehl.

Za toto jednání byl obžalovanému dle § 143 odst. 2 tr. zák. uložen trest odnětí svobody v trvání 2 roků, jehož výkon byl dle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 4 roků. Zároveň mu byl dle § 73 odst. 1, 3 tr. zák. uložen i trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu, na dobu 4 roků. Podle § 228 odst. 1 tr. řádu byla obžalovanému uložena povinnost nahradit poškozeným D.E., nar. dne XXXXX (bytem XXXXX) škodu ve výši 1.000.000 Kč, L.E., nar. dne XXXXX (bytem XXXXX) škodu ve výši 1.000.000 Kč, L.E., nar. dne XXXXX (bytem XXXXX) škodu ve výši 350.000 Kč a Zdravotní pojišťovně Ministerstva vnitra ČR (se sídlem Brno, Cejl 5) škodu ve výši 62.234 Kč, když podle § 229 odst. 2 tr. řádu byli poškození D.E., nar. XXXXX, L.E., nar. dne XXXXX a L.E., nar. dne XXXXX odkázáni se zbytkem svého nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Podle § 229 odst. 1 tr. řádu byl poškozený J.S., nar. dne XXXXX (bytem XXXXX odkázán se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný prostřednictvím svého obhájce řádně a včas odvolání, když napadá všechny jeho výroky. Namítá pochybnosti ohledně správnosti zjištěného skutkového stavu z důvodu možné podjatosti revizního znalce ve smyslu § 258 odst. 1 písm. c) tr. řádu. Z výsledku znalce Ing. Finstrleho totiž vyplynulo, že závěry svého znaleckého posudku předem konzultoval s Ústavem soudního inženýrství v Brně. Za tohoto stavu lze předpokládat, že ustanovený revizní znalec doc. Ing. Aleš Vémola, Ph.D. (jež působí jako ředitel tohoto Ústavu) nebude konfrontovat závěry původního znalce. Dále obhajoba podotýká, že znalec Ing. Finstrle závěry svého znaleckého posudku konzultoval rovněž i s M.S. (který mj. zastává funkci zástupce ředitele tohoto Ústavu). Obžalovaný tak vyjadřuje pochybnost, že tito dva znalci stojící v čele znaleckého ústavu, mohli případ konzultovat již ve fázi dotazů Ing. Finstrleho ohledně správnosti jeho znaleckých závěrů v přípravném řízení, tak i poté, co byl doc. Vémola soudem přibrán jako revizní znalec. Z profesního hlediska je pak logické, že pokud S. jakožto znalec Ústavu zaujal určitý odborný názor k dané kauze, nebude tento názor jeho nejbližší

spolupracující znalec měnit. Z tohoto důvodu má obžalovaný za to, že soud měl vyhovět jím vznesené námitce a k vypracování revizního znaleckého posudku přibrat znalce, který doposud nebyl v případě zainteresován (např. České vysoké učení technické v Praze, Fakulta dopravní, Ústav soudního znalectví v dopravě). Obžalovaný nadále uvádí, že odmítá vinu za skutek dle podané obžaloby. Jelikož je znalecký závěr ohledně rychlosti motocyklu pro posouzení trestnosti činu obžalovaného stěžejní, má obhajoba za to, že za účelem právní jistoty ohledně správnosti závěru soudu, zda se skutek skutečně stal tak, jak obžalovanému klade za vinu obžaloba, je nevyhnutelné přibrat dalšího znalce pro vyhotovení nového revizního posudku, který nebude vzbuzovat pochybnosti v podjatosti k danému případu. Z výše uvedených důvodů tak obžalovaný navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k novému rozhodnutí. V průběhu odvolacího řízení pak obhajoba předložila znalecký posudok Ústavu súdného inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline, který byl na jejich žádost vypracován k předmětné dopravní nehodě.

Odvolání si proti tomuto rozsudku podala i poškozená L.E., která považuje výrok o náhradě škody v jejím případě za nesprávný. Nesouhlasí s tím, že by měl být zásah do jejích osobnostních práv v podobě úmrtí její sestry výrazně nižší, než byl zásah do sféry jejich rodičů. Usmrcená sestra M. byla totiž její nejbližší osobou, se kterou jí pojilo silné citové pouto. Obě měly k sobě velmi blízký vztah, podnikaly společně řadu aktivit. Dále poškozená podotýká, že obecně je sourozenec považován za osobu nejbližší, která každému po smrti rodičů zůstane jako někdo, na koho se může vždy obrátit, když ve stáří se pak vztahy a kontakty mezi sourozenci prohlubují. Vzhledem k uvedenému je tak poškozená přesvědčena, že jí měla být soudem I. stupně přiznána alespoň „částka dvojnásobně přesahující minimální výši“ stejně jako v případě jejich rodičů, a proto navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil ve výroku o náhradě škody, přičemž obžalovanému uložil povinnost nahradit jí škodu ve výši 700.000 Kč.

Odvolací soud v souladu s ustanovením § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž byla podána obě shora uvedená odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které mu předcházelo. Dospěl pak k závěru, že řízení před soudem I. stupně nevykazuje žádné podstatné vady, když byla zachována veškerá ustanovení trestního řádu, zabezpečující právo na obhajobu a řádné objasnění věci (oproti tvrzení obhajoby). Rovněž tak odvolací soud naznal, že postupem soudu I. stupně nedošlo k porušení práva na spravedlivý proces.

Soud I. stupně provedl dostatečné dokazování v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr. řádu, kdy na základě těchto důkazů byl zjištěn skutkový stav věci, o kterém nemá odvolací soud žádné pochybnosti. Nálezací soud provedené důkazy řádně zhodnotil, a to dle § 2 odst. 6 tr. řádu. Hodnocení důkazů, které učinil soud I. stupně, netrpí žádnými podstatnými vadami ani logickými chybami, když odvolací soud se s takto provedeným zhodnocením důkazů plně ztotožnil. V této souvislosti je nutno uvést, že hodnocení důkazů je výhradním právem nálezacího soudu, přičemž odvolací soud není oprávněn do tohoto hodnocení (pokud bylo provedeno v souladu se zásadami formální logiky) zasahovat. Obžalovaný ve svém odvolání pouze opakuje svoji obhajobu (dle níž prakticky nepřipouští své zavinění, ale naopak poukazuje na výrazné zavinění ze strany řidičky vozidla Citroën, která mu nedala přednost), když v tomto směru pak nesouhlasí se závěry znaleckých posudků Ing. Finstrleho a doc. Ing. Vémoly, Ph.D., jakož pak i se závěry soudu I. stupně, týkající se zjištění skutkového děje a posouzení

objektivnosti jeho tvrzení. Zároveň poukazuje i na podjatost znalce doc. Ing. Vémoly, Ph.D. S těmito námitkami obžalovaného se však odvolací soud neztotožnil, když provedené dokazování ze strany soudu I. stupně považuje naopak za zcela dostatečné a zhodnocení celkové důkazní situace za plně přesvědčivé.

Pokud se týče námitky obhajoby na podjatost znalce doc. Ing. Aleše Vémoly, Ph.D., tak je předně nutno konstatovat, že odvolací soud tuto shledává za nedůvodnou a nepatřičnou. Tento renomovaný znalec je v České republice považován za jednoho z nejzkušenějších a nejerudovanějších znalců v daném oboru, když si lze jen těžko představit, že by závěry svého znaleckého zkoumání „nechtěl“ konfrontovat se závěry původního znalce Ing. Finstrleho (jak namítá obhajoba), a to z důvodu, že znalec Ing. Finstrle při vypracování svého znaleckého posudku konzultoval svůj postup právě se znalci Ústavu soudního inženýrství v Brně. Odvolací soud je naopak toho názoru, že ve složitějších věcech je konzultace znalců s dalšími znalci (ať už to jsou znalci znaleckého ústavu či nikoliv) vhodná a dokonce i potřebná. Samotná skutečnost, že i přes případnou shora zmiňovanou předchozí konzultaci byl po znalci Ing. Finstrlem v této trestní věci následně přibrán jako znalec doc. Ing. Vémola, Ph.D. (který je zároveň ředitelem Ústavu soudního inženýrství v Brně), a to za účelem vypracování revizního znaleckého posudku, nemůže zakládat otázku podjatosti či dokonce vyloučení tohoto znalce. V této souvislosti je třeba podotknout, že znalec doc. Ing. Vémola, Ph.D. byl řádně poučen o tom, že má možnost provedení tohoto znaleckého úkonu odmítnout, jestliže by pro jeho poměr k věci, k orgánům provádějícím řízení, k účastníkům nebo k jejich zástupcům řízení byla dána pochybnost o jeho nepodjatosti. Soud I. stupně ani samotný znalec však neshledali důvody k vyloučení tohoto znalce pro podjatost, tudíž tak ze strany nalézacího soudu nebylo vyhověno žádosti obhajoby o „jmenování“ nezávislého znalce (dle § 105 odst. 3 tr. řádu). Zároveň je nutno uvést, že znalec doc. Ing. Vémola, Ph.D. byl rovněž řádně poučen o významu znaleckého posudku z hlediska obecného zájmu, jakož i o trestních následcích křivé výpovědi a vědomě nepravdivého znaleckého posudku (ve smyslu ustanovení § 106 tr. řádu). Samotné důvody pro podjatost tohoto znalce, jak namítá obhajoba (s tím, že „znalci S. a doc. Ing. Vémola, Ph.D. stojí v čele Ústavu soudního inženýrství v Brně“ /tudíž mohli tento případ s Ing. Finstrlem konzultovat ještě před podáním jeho znaleckého posudku/, přičemž „z profesního hlediska je pak logické, že pokud S. jakožto znalec Ústavu zaujal určitý odborný názor k dané kauze, nebude tento názor jeho nejbližší spolupracující znalec doc. Ing. Vémola, Ph. D. měnit“), považuje odvolací soud za ryze spekulativní, když tyto „hypotetické úvahy“ nebyly obhajobou mj. ani žádným způsobem hodnověrně doloženy. V tomto směru je navíc zcela nelogické, že by znalec doc. Ing. Vémola, Ph.D. za této situace (tj. s vědomím uplatněných námitek obhajoby vůči jeho osobě, o kterých mu bylo řádně známo) podal vědomě nepravdivý revizní znalecký posudek, čímž by se mj. vystavil nebezpečí nejenom svého trestního stíhání pro přečin křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku dle § 346 odst. 1 tr. zák., ale rovněž i možnosti vyškrtnutí ze seznamu znalců dle § 20a písm. d) či e) zákona č. 36/1967 Sb. (což by samozřejmě mohlo mít negativní vliv i na znaleckou činnost Ústavu soudního inženýrství v Brně, jehož je ředitelem). Těchto důsledků si musel být tento znalec před podáním revizního znaleckého posudku rozhodně vědom. V neposlední řadě odvolací soud (resp. senát 5 To, který v rámci kraje rozhoduje dle rozvrhu práce veškerou trestnou činnost v dopravě) odkazuje na svoji dlouhodobou praxi, kdy již v několika případech byly závěry znaleckých posudků tohoto Ústavu odlišné od závěrů znaleckých posudků znalců, kteří zde pracovali externě, případně svůj

postup s tímto Ústavem i konzultovali (stejně jako tomu bylo v daném případě u znalce Ing. Finstrleho).

Při veřejném zasedání odvolacího soudu obhajoba předložila znalecký posudek Ústavu soudního inženýrstva Žilinskej univerzity v Žilině, s kterým se odvolací soud řádně seznámil. Pomine-li odvolací soud nesplnění formálních náležitostí tohoto znaleckého posudku (kdy soudu nebylo předloženo stvrzené poučení tohoto znaleckého ústavu /ve smyslu ustanovení § 106 tr. řádu/, přičemž v tomto znaleckém posudku není v rozporu s ustanovením § 110 odst. 2 tr. řádu označena osoba, která jej vypracovala /kdy dle sdělení obžalovaného to měl být K./ a znalecký posudek rovněž neobsahuje ani doložku o tom, že Ústav si je vědom následků vědomě nepravdivého znaleckého posudku /s odkazem na ustanovení § 110a tr. řádu/), tak je třeba konstatovat, že jeho závěry nerozporují závěry znaleckých posudků Ing. Finstrleho a doc. Ing. Vémoly, Ph.D. Pouze namítají, že pro ověření správnosti závěrů znaleckého posudku doc. Ing. Vémoly, Ph.D. by bylo vhodné ve věci provést vyšetřovací pokus. V této souvislosti však odvolací soud podotýká, že o správnosti a relevantnosti závěrů obou znaleckých posudků (Ing. Finstrleho a doc. Ing. Vémoly, Ph.D.) nemá žádných pochybností, když za této situace shledává „potřebu“ provedení vyšetřovacího pokusu (jak se podává z tohoto obhajobou předloženého znaleckého posudku Ústavu) za nadbytečnou. Při posouzení „použitelnosti“ tohoto znaleckého posudku Ústavu soudního inženýrstva Žilinskej univerzity v Žilině nelze též přehlédnout, že tento Ústav při podání tohoto posudku neměl k dispozici obsah veškerého spisového materiálu, o čemž svědčí mj. pod 1.5 „Podklady na vypracovanie znaleckého posudku“. Odvolací soud tak nevyhověl návrhům obhajoby na doplnění dokazování (o provedení tohoto znaleckého posudku /jenž mj. nesplňuje všechny zákonem požadované náležitosti/ a případně i vyšetřovacího pokusu), neboť dle názoru odvolacího soudu byly rozhodné skutečnosti předmětného nehodového děje provedenými důkazy v řízení před nalézacím soudem nepochybně prokázány, přičemž obhajoba obžalovaného (k jejímuž ověření či potvrzení byly navrhované důkazy požadovány) byla v dosavadním řízení bez důvodných pochybností vyvrácena. Z výše uvedených důvodů tak odvolací soud považuje obhajobou navrhované důkazy jako nadbytečné (a to mj. s odkazem na nález Ústavního soudu ČR sp. zn. I. ÚS 733/2001 ze dne 24. 2. 2004).

Výše uplatněné námitky obžalovaného tak považuje odvolací soud za nedůvodné, podané účelově ve snaze zbavit se trestní odpovědnosti. Navíc je nutno uvést, že obžalovaný v podaném odvolání toliko opakuje své námitky, které byly soudu I. stupně již známy, přičemž tento se s nimi v odůvodnění napadeného rozsudku řádně a dostatečně vypořádal. Nalézací soud pak odpovídajícím způsobem podřadil svoje skutková zjištění pod příslušnou právní kvalifikaci (§ 143 odst. 1, 2 tr. zák.), kdy hodnocení provedených důkazů a jeho závěry (týkající se viny obžalovaného, porušení důležité povinnosti řidiče, včetně použití příslušné právní kvalifikace) netrpí žádnými logickými chybami či zákonnými vadami. Odvolací soud se rozhodně neztotožňuje s tvrzením obžalovaného, kdy tento „odmítá vinu za skutek, který mu obžaloba klade za vinu“, přičemž zároveň poukazuje na „pochybnosti ohledně správnosti zjištěného skutkového stavu“. Dle názoru odvolacího soudu nelze v případě dané dopravní nehody učinit jiný logický závěr než ten, který provedl soud I. stupně. Nehodový děj byl kromě výpovědi svědkyně V.H. prokázán výsledky provedeného ohledání místa dopravní nehody a zejména pak závěry znaleckých posudků Ing. Jiřího Finstrleho a doc. Ing. Aleše Vémoly, Ph.D., když odvolací soud se s hodnocením důkazní situace tak, jak je podrobně rozvedeno na stranách 3-9

odůvodnění napadeného rozsudku, plně ztotožnil. Pokud se týče výpovědi svědka J.S., tak odvolací soud (stejně jako i soud I. stupně) tuto považuje za nevěrohodnou, křivou, záměrně podanou ve prospěch obžalovaného, když v tomto směru lze důvodně očekávat, že státní zástupce vydá pokyn k zahájení úkonu vůči tomuto svědkovi pro spáchání přečinu křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku dle § 346 odst. 2 písm. a) tr. zák. Nutno též podotknout, že odvolací soud shledává podezření ze spáchání téhož přečinu i v případě znalce Ing. Milana Blahy. Důkazy, které nalézací soud řádně provedl a zhodnotil, tvoří ve svém souhrnu logický a ucelený řetězec, na základě něhož lze spolehlivě a jednoznačně učinit závěr o vině obžalovaného. Správná skutková zjištění soudu I. stupně pak byla podražena i pod řádnou právní kvalifikaci, když jednání obžalovaného naplnilo skutkovou podstatu přečinu usmrcení z nedbalosti dle § 143 odst. 1, 2 tr. zák. Použití kvalifikované skutkové podstaty dle odst. 2 je dáno porušením důležité povinnosti, a to konkrétně § 4 písm. c) a § 18 odst. 1, 7 (s odkazem na odst. 4) zák. č. 361/2000 Sb., jak řádně nalézací soud v odůvodnění napadeného rozsudku konstatuje (včetně poukazu na aplikovatelné rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 5 Tdo 1173/2004 ze dne 20. 10. 2004 /Rt 45/05/). Daného jednání se obžalovaný dopustil ve formě vědomé nedbalosti dle § 16 odst. 1 písm. a) tr. zák. (jak řádně soud I. stupně dovozuje). V dalším pak odvolací soud odkazuje na zcela příléhavé a přesvědčivé odůvodnění napadeného rozsudku. Výrok o vině obžalovaného byl tudíž soudem I. stupně učiněn zcela správně.

Rovněž i ve výroku o uloženém trestu neshledal odvolací soud žádné pochybení (jež by bylo učiněno v neprospěch obžalovaného). Soud I. stupně náležitě posoudil všechny okolnosti, významné z hlediska stanovení druhu a délky trestů, jakož i způsobu jejich výkonu, a to v návaznosti na zákonná kritéria, uvedená v ustanovení § 38 a § 39 tr. zák. Uložené tresty (odnětí svobody a zákazu činnosti) odpovídají jak povaze a závažnosti spáchaného přečinu, tak i poměrům na straně obžalovaného, jeho dosavadnímu způsobu života a možnostem jeho nápravy, jakož i samozřejmě výchovnému působení trestu. Při ukládání trestu soud I. stupně rovněž přihlédl i k samotným okolnostem, za kterých došlo ke spáchání předmětné trestné činnosti. Řádně zohlednil polehčující okolnosti na straně obžalovaného ve smyslu ustanovení § 41 písm. o) tr. zák. (dosavadní bezúhonnost a vedení řádného života před spácháním dané trestné činnosti), když k polehčující okolnosti dle § 41 písm. n) tr. zák. (tj. k projevené upřímné lítosti) lze přihlídnout toliko částečně. Nutno zároveň konstatovat, že v případě obžalovaného nebyly shledány žádné přitěžující okolnosti ve smyslu ustanovení § 42 tr. zák. Třeba však podotknout, že obžalovaný v průběhu trestního řízení neprojevil patřičnou pokoru či sebereflexi (nad svým jednáním), když si zřejmě dostatečně neuvědomuje ani jím zaviněný a již žádným způsobem nenapravitelný následek (dopravní nehoda, která vedla ke smrti poškozené). Za této situace je v justiční praxi zcela běžné ukládání nepodmíněného trestu odnětí svobody. Tato otázka je však již bezpředmětná, a to v důsledku absence odvolání ze strany státního zástupce (neboť by tím byla porušena zásada reformationis in peius /tj. zákazu změny k horšímu/, zakotvená v ustanovení § 259 odst. 4 tr. řádu). S ohledem na uložení toliko podmíněné formy výkonu trestu odnětí svobody se lze domnívat, že soud I. stupně kromě dosavadní bezúhonnosti obžalovaného přihlédl i ke zdravotnímu poškození obžalovaného, jež při dané dopravní nehodě utrpěl.

Obžalovaný byl ohrožen trestem odnětí svobody ve výměře od 1 roku do 6 let (dle § 143 odst. 2 tr. zák.), přičemž uložený trest na hranici 1/5 trestní sazby (a to v trvání 2 roků) nelze s ohledem na okolnosti případu a samotný náhled obžalovaného považovat za nepřiměřeně

přísný nebo z jiných důvodů nezákonný, ale naopak spíše mírný. Pokud se týče závěru soudu I. stupně o podmíněném odkladu výkonu tohoto trestu, tak tento je nutno s ohledem na absenci podaného odvolání ze strany státního zástupce akceptovat. Poměrně delší délka zkušební doby (jež je dle § 82 odst. 1 tr. zák. dána výměrou od 1 roku do 5 let), která byla obžalovanému uložena na hranici 3/4 trestní sazby (a to v trvání 4 roků), tak alespoň zčásti vyvažuje absenci nepodmíněné formy výkonu tohoto trestu.

Soud I. stupně správně dovodil, že obžalovanému je třeba uložit i trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu (jehož výměra je dle § 73 odst. 1 tr. zák. dána od 1 roku do 10 let). Při samotné úvaze o uložení tohoto druhu trestu nelze přehlédnout četnost záznamů obžalovaného v evidenční kartě řidiče (5), když se rozhodně nejedná toliko o banální, ale naopak závažná provinění v dopravě (např. způsobení dopravní nehody, řízení vozidla po požití alkoholického nápoje, nezastavení vozidla na signál s červeným světlem „Stůj“ apod.). Rovněž je nutno podotknout, že obžalovanému byla v minulosti již 2x uložena sankce zákazu řízení motorových vozidel, z čehož si však tento nevzal do budoucna zřejmě žádného ponaučení. Při ukládání tohoto druhu trestu nelze přehlédnout ani závažnost jednotlivých porušení povinností řidiče ze strany obžalovaného (výrazné překročení povolené rychlosti, nerespektování dopravního značení), jeho nedostatečnou sebereflexi, jakož pak zejména způsobený fatální následek (smrt poškozené). Samotnou délku uloženého trestu zákazu činnosti, a to v trvání toliko 4 let (tj. na hranici 1/3 trestní sazby), je tak nutno s přihlédnutím na výše uvedené skutečnosti považovat spíše za mírnou než přiměřenou.

Pokud se týče výroku o náhradě škody, tak zde odvolací soud kromě poškozené L.E. nezjistil v postupu soudu I. stupně žádného pochybení. K úmrtí poškozené M.E. došlo výlučně v důsledku jednání obžalovaného, kdy mezi tímto jednáním a způsobeným následkem je zcela jednoznačně dána příčinná souvislost, přičemž uplatněné nároky poškozených pozůstalých (na náhradu škody) mají zákonnou oporu v ustanovení § 2910, § 2951 odst. 2 a § 2959 zák. č. 89/2012 Sb. Je zcela zřejmé, že náhlým a zcela neočekávaným usmrcením poškozené byly pozůstalým způsobeny duševní útrapy, za které jim náleží nárok na přiznání peněžité náhrady, vyvažující jejich utrpení (ve smyslu ustanovení § 2959 obč. zák.). S odůvodněním a zejména pak s přiznanou výší odškodnění jednotlivých pozůstalých (jak učinil soud I. stupně) se odvolací soud plně ztotožnil, když v tomto směru lze odkázat na zcela příléhavé odůvodnění napadeného rozsudku (včetně výroku o odkázání těchto poškozených pozůstalých se zbytky jejich nároků na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních). V případě poškozené Zdravotní pojišťovny Ministerstva vnitra ČR je pak třeba uvést, že zdravotní pojišťovny jsou oprávněny v rámci trestního řízení uplatnit práva, která poškozeným přiznává ustanovení § 43 odst. 3 tr. řádu, když podle § 55 odst. 1 zákona č. 48/1997 Sb. mají tyto pojišťovny vůči třetím osobám (tj. obžalovanému) právo na náhradu nákladů za hrazené služby, které vynaložily v důsledku protiprávního jednání této třetí osoby vůči pojištěnci (tj. poškozené M.E.). Zároveň je nutno podotknout, že samotný výrok o náhradě škody nebyl podaným odvoláním ze strany obžalovaného ani napaden.

Jiná situace je však u poškozené L.E., kde soud I. stupně při přiznání výše jejího odškodnění nedostatečně zohlednil sourozenecké vazby s poškozenou a zejména vzájemné citové pouto, které je pojilo. V tomto směru totiž nelze přehlédnout poměrně nízký věk této pozůstalé v době předmětné dopravní nehody (17 let), když věkový rozdíl mezi těmito sourozenci byl pouze necelé 3 roky. Za tohoto stavu tudíž odvolací soud zrušil výrok o náhradě škody stran poškozené L.E. s tím, že v souladu s ustanovením § 228 odst. 1 tr. řádu uložil obžalovanému povinnost uhradit poškozené L.E. na náhradě škody jí požadovanou částku 700.000 Kč (a to ve výši dvojnásobku minimální částky, odvozené od předchozí úpravy ustanovení § 444 odst. 3 dříve platného občanského zákoníku /zákona č. 40/1964 Sb./ s poukazem na příslušnou metodikou Nejvyššího soudu ČR ze dne 12. 3. 2014 /tj. stejně tak, jak soud I. stupně postupoval v případě náhrady škody u pozůstalých rodičů/).

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem tak odvolací soud podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 tr. řádu zrušil napadený rozsudek toliko ve výroku o náhradě škody (týkající se poškozené L. E.), když poté sám za splnění zákonných podmínek ustanovení § 259 odst. 3, 4 tr. řádu u této poškozené rozhodl nově o náhradě škody tak, jak je uvedeno shora. Odvolání obžalovaného bylo jako nedůvodné podle § 256 tr. řádu zamítnuto, neboť odvolací soud neshledal v postupu a rozhodnutí soudu I. stupně (stran výroku o vině a trestu) žádného podstatného pochybení (jež by bylo učiněno v neprospěch obžalovaného /ba spíše naopak/). V dalších výrocích o náhradě škody (týkající se poškozených D.E., L.E. a Zdravotní pojišťovny Ministerstva vnitra ČR) pak zůstal napadený rozsudek jinak nezměněn.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm. a), b)cc), § 140 odst. 1 trestního řádu).

Lze však proti němu podat dovolání (§ 265a odst. 1, 2 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu)

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a), § 265f odst. 1 trestního řádu).
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).
- je-li obviněný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obviněného za něho v jeho prospěch dovolání podat též zákonný zástupce i jeho obhájce.

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, **musí být uvedeno** (§ 265f odst. 1 trestního řádu)

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) - l), nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvýsledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním předpisem (§ 153 odst. 1 trestního řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání činí **10.000 Kč** (§ 3a vyhlášky č. 312/1995 Sb.).

Krajský soud v Brně
dne 9. 12. 2015

JUDr. Josef Teplý v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Desenská